

Temný den

Na hasičské stanici probíhalo klidné odpoledne. Všichni si užívali volný čas, který nikdy netrval dlouho. Muži si zrovna povídali o právě probíhajícím Světovém poháru v biatlonu. „Včera jsem koukal se synem na sprint žen a musím říct, že to co Davidová předvedla, bylo úžasné!“ začal Martin. „Aspoň někdo se byl schopný chytout. Když odešla Koukalová, tak jsem myslel, že český tým potáhne Vítková, ale zatím jí to teda moc nejde,“ posteskl si Jakub. Dan, Michal a David s Jakubem souhlasili. „Taky jsem to tak čekal, nenapadlo by mě, že od nás bude nejlepší zrovna ta nejmladší,“ ozval se z křesla Adam. „Mě to stejně moc nebaví. Koukám na to jenom se synem, ten pro to úplně žije. Slíbil jsem mu, že ho vezmu na-...“ Martinova slova přerušil hlasitý alarm. Rozezněl se poplach. V ten moment byli všichni na nohou a běželi k hasičskému autu. Rychle se oblékli a už jeli. „Požár čtyřpatrového panelového domu. V domě je asi 20 lidí. Příčina požáru je nejspíš zkrat elektřiny. Oheň se šíří rychle, prosím pospěšte si!“ znělo z vysílačky. Siréna houkala a hasičské auto jelo jako o závod.

Brzy hasiči dorazili na místo. Z okna bytu v posledním patře šlehaly plameny a vycházel z něj kouř. „Chlapi, musíme postupovat rychle. Ohnisko je podle všeho v posledním patře. Byt úplně napravo. Takže teď mě dobře poslouchajte. Já s Jakubem půjdu do posledního patra a začneme evakuovat horní poschodí. Martine a Michale, vy vypněte hlavní přívod elektřiny a plynu, potom začněte s evakuací spodního patra. Davide a Dane, vy haste zvenku. Dávejte si pozor!“ velel Adam svým mužům. Čtyři hasiči vyběhli směrem k hořícímu domu, zatímco David s Danem začali chystat hasící plošinu a rozmotávat hadice. Martin s Michalem zamířili k hlavnímu přívodu elektřiny a plynu. Jakub s Adamem spěchali do čtvrtého patra, kde byl požár nejrozsáhlejší. Kouř čím dál víc hustl. Hasiči si nasadili kyslíkové masky. Dveře do bytu ve čtvrtém patře byly otevřené a zevnitř šel slyšet křik. V bytě byl hustý tmavý kouř, který jim stěžoval viditelnost. „Tady někdo je!“ zakřičel Jakub do vysílačky. Na zemi se choulila mladá žena. Díky vdechnutému kouři hodně kašlala a do toho se snažila něco říkat. „Jste v pořádku? Je tady ještě někdo kromě vás?“ snažil se zjistit Jakub. „Dcera! Zachraňte ji!“ Žena byla vyděšená a začínala se dusit. „Vyveď ji ven, já najdu tu holku!“ křičel Adam na svého kolegu. Ten pomohl ženě na nohy a potom se s ní vydal ke dveřím. „Adame, jsme v druhém patře, vše jde zatím podle plánu, potřebuješ pomoci?“ ozval se Martin do vysílačky. „Dobrý Martine, postupujte dál v evakuaci, já jen najdu tu holku,“ odpověděl Adam a postupoval hořícím bytem. Vběhl do místnosti, která vypadala jako dětský pokoj. Na zemi leželo malé dítě. Rozběhl se k němu a vzal ho do náruče. Vyběhl s holčičkou z bytu. Pospíchal po schodech dolů a cestou minul Martina a Michala, kteří už evakovali skoro všechny obyvatele domu. Holčičku předal záchranářům, když v tom se zevnitř ozvala hrozná rána.

„Martina zavalilo schodiště! Pojd'te mi sem někdo hned pomoci!“ ozval se z vysílačky vyděšený Michalův hlas. V tu chvíli všem ztuhla krev v žilách. „Dane, Davide, vy nepřestávejte hasit! Jakube, my jdeme dovnitř!“ zavelel Adam. Vběhli dovnitř, kde spatřili Michala, který se zoufale snažil najít Martina v sutinách schodiště. Začali po něm taky pátrat, ale nemohli jeho tělo najít. Budova se začala nebezpečně otřásat. „Musíme ho rychle najít, nebo to na nás spadne!“

Budova se otrásla podruhé, tentokrát ještě silněji. „Tady je! Mám ho!“ zakřičel Michal a všichni se vrhli do vyhrabávání Martina ze sutin schodiště. Po chvíli však situace začala být neúnosná a nebezpečná. „Jdeme! Musíme jít!“ Michal s Jakubem vzali Martina za ruce a nohy a vynesli ho z domu na ulici, kde ho položili na trávu.

Okamžitě k nim přiběhli záchranáři. „Nemá puls! Zahájíme resuscitaci!“ Záchranář začal s masáží srdce. Masáž prováděl neúnavně a pořád ve stejně rychlém tempu, ale bez výsledku. „Pořád nemá žádný puls. Přineste defibrilátor!“ Jednotka hasičů jen zoufale přihlížela tomu, jak jejich nejlepší kamarád umírá. „Nabízím! Ustupte!“ Rána. Nic. „Nabízím! Ustupte!“ Další rána. Pořád nic. „No tak, bojuj!“ záchranář doufal, že ho Martin vyslyší a svůj boj vyhraje. „Nabízím! Ustupte!“ Rána. Nic. Záchranář odstoupil od nehybného těla a bezmocně se otočil na zbytek jednotky. „Je mi líto.“ V ten moment měli všichni slzy v očích. Tato dvě slova a pohled na přítele bez života se zbytku jednotky navždy vryjí do paměti. K Martinovi přiběhl Dan a David, kteří už zkontrolovali požár. Když viděli, že jejich kamarád nepřežil, začali plakat.

K požáru přijela tato jednotka jako šestice hrdinů. Cítili se nezničitelní. Nyní to byla pětice mužů sklánějící se nad nehybným tělem jejich kolegy a nejlepšího kamaráda. Došla jim slova.

Z hasičské stanice se pětice mužů vydala rovnou k Martinovi domů. Auto zastavilo na kraji silnice a všichni vystoupili. Nemluvili. Nikdo nemluvil. Jen se pomalu blížili ke vchodovým dveřím. Z domu šel tlumeně slyšet smích a hudba. Chvíli tam jen tak stáli. Věděli, že po jejich odchodu domácnost utichne. Adam, jako kapitán jednotky, sebral odvahu a zazvonil. Za malou chvíli se ve dveřích objevila Martinova manželka a jejich osmiletý syn. Najednou však všechna Adamova odvahy byla pryč. Nevěděl, co má říct. Stěží zadržoval slzy. Žena ve dveřích znejistěla. Tušila, že něco není v pořádku. Najednou jí to došlo. „Kde je Martin?“ zeptala se roztřeseným, nejistým hlasem. „Tak kde je?“ začínala propadat panice. „Zavalilo ho schodiště. Nedalo se nic dělat. Záchranáři ho začali okamžitě resuscitovat, ale...“ Michalovi se v pülce věty zlomil hlas. Už ani nemusel nic říkat. Ženě ve dveřích se podlomila kolena. Seděla na prahu dveří a plakala. Chlapec za ní nevěděl, co se děje. Nevěděl, kde je jeho táta, ani proč jeho máma pláče. Netušil, že se mu tímto dnem naprosto změnil život. „Je nám to moc líto,“ zašeptal Adam a vydal se zpět k autu. Zbytek mužů ho následoval. Nasedli a chvíli jen tak mlčky seděli, než Adam nastartoval a auto se pomalu rozjelo.

O týden později se konal pohřeb. Vedle rakve bylo množství květin a smutečních věnců. Taky tam stál rámeček s fotkou. Muž na fotce se smál. Vějířky u jeho modrých očí napovídaly, že se smál často. V první řadě seděla na dřevěné kostelní lavici Martinova manželka a jeho malý syn. Bylo neskutečné, jak za ten týden dospěl. Už to nebyl ten chlapec, co stál za matkou ve dveřích a nevěděl, co se děje. Najednou působil mnohem dospěleji. Už moc dobře chápal, kde je jeho táta a také věděl, že se už nikdy nevrátí. Vedle něj sedělo pět mužů, kteří se dnes loučili se svým kamarádem. Adam pohlédl na malého chlapce, který se snažil vši silou zadržovat slzy. „Tvůj táta byl hrdina,“ zašeptal mu do ucha. Chlapec na něj vzhledl a hrdě pronesl jen dvě slova: „Já vím.“